

heden; for at bruge Ministerens Udtryk, er et uforkasteligt Vidnesbyrd derom. Jeg tror absolut ikke, at Ministeren vil modsige det.

Til Slutning skal jeg sige, at Ministeren har dog i nogen Grad foreslaaet Oplysningspligt, medens man fra Venstres Side i Kommissionen gik derimod. Den højtærede Minister for Handel, Industri og Søfart, Hr. Slepsager, gik i Kommissionen imod det, idet han sagde, at de Oplysninger, der krævedes, ikke var andet, end hvad der altid har kunnet opnaas, Oplysninger, som man aldrig havde nægtet, og der var ingen Grund til at lovfæste Ting, der i Forvejen fandt Sted i Praksis. Hvad Ministeren her foreslaar, er ogsaa kun en ringe Adgang til Oplysninger, hvorfor vi ikke kan anse det for tilstrækkeligt; men jeg maa naturligvis anerkende den højtærede Ministers Villie til dog at lægge den første Sten til Bygningen ved hans Forslag her om en vis Vidnepligt, selv om den ikke er tilstrækkelig.

De Detailspørgsmaal, der i øvrigt har været fremme, kan vi jo bedre behandle i Udvalget, og jeg skal derfor ikke trætte Tingets Medlemmer med at komme ind paa dem her.

Bouet: Jeg skal indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, der er faldet, idet jeg ganske kan slutte mig til, at der jo i Udvalget vil blive Lejlighed til at tale om Detailler.

Den højtærede Minister sagde, at han havde stillet sine Ændringsforslag, fordi han troede, at det vilde bane Vejen til Forstaaelse mellem Parterne, Arbejdsgivere og Arbejdere, naar Arbejderne blev interesseret i Virksomhedernes økonomiske Forhold. Jeg kan dog ikke indse, at den højtærede Minister vil opnaa det ved de Forslag, der her er stillet. Han maatte da være gaaet en anden Vej og f. Eks. foreslaaet Arbejdernes Andel i Udbyttet. Jeg havde ogsaa af Ministerens Udtalelser det Indtryk, at han maaske havde nogen Sympati i saa Henseende, men han tilføjede dog, at hvis noget i den Retning skulde gennemføres, skulde det ske ved Overenskomst mellem de interesserede Parter, altsaa ad Frivillighedens Vej. Jeg ser med Sympati paa, om noget saadant kunde ske ad Frivillighedens Vej, men jeg er en bestemt Modstander af, at Staten skal blande sig ind i slige Forhold, og naar jeg paa visse Punkter har rettet Kritik mod denne Lov, er det ogsaa ud fra den Forudsætning, at de Ændringsforslag, der her er stillet, tenderer hen imod, at Staten i højere Grad end hidtil skal gribe

ind paa dette Omraade. Det er vi bestemte Modstandere af, idet vi mener, at disse Stridigheder i første Række maa afgøres mellem de to interesserede Parter. Som jeg sagde i Gaar, er det kun Statens Opgave ved sin Mægling, naar store Interesser staar paa Spil, at søge at bringe et Forlig i Stand mellem de interesserede Parter. Det skal ikke være Forligsmandens Opgave ud fra de Oplysninger, som han har indhentet fra Erhvervene, at bedømme, om Erhvervene kan bære disse eller hine Ydelser, bl. a. af den Grund, at det vil være overordentlig vanskeligt, jeg kunde næsten sige umuligt for Forligsmændene, hvis de ud fra det meget store Materiale, som det vil blive, hvis de skulde indhente fyldige Oplysninger fra alle vore Erhverv — og det er jo nu saaledes, at naar vi har de store Konflikter, gælder det saa godt som hele vort Erhvervsliv —, skal bedømme hele dette Materiale. Man er, naar man taler om Arbejdsspørgsmaal, tilbøjelig til altid at se dem ud fra Storindustriens Synspunkt, men man maa ikke glemme, at vort Erhvervsliv ogsaa bestaar af en meget stor Haandværkerstand, og det vil være ganske umuligt at samle Oplysninger fra hele denne store Klasse af Medborgere, saaledes at man kan bedømme de Forhold, som disse arbejder under, paa en saadan Maade, at man ud derfra kan stille retfærdige Mæglingsforslag.

Med Hensyn til 2det Stykke i § 5 udtalte den højtærede Minister, at han har sat denne Bestemmelse ind for derved at muliggøre, at de første Forhandlere kunde lægge Ansvar over paa et større Antal Skuldre. Det har jeg naturligvis ogsaa forstaaet var Mening, men jeg er ikke blevet overbevist af Ministerens Udtalelser, og jeg staar fremdeles paa det samme Standpunkt, som jeg i Gaar gav Udtryk for, at jeg stiller mig meget tvivlende overfor denne Bestemmelse. Skulde der være nogen Mening i den, saa maatte efter den højtærede Ministers Udtalelser Paragraffen snarere være affattet saaledes, at det blev de vedkommende Forhandlere selv, som kunde skyde Ansvar fra sig ved at forlange Spørgsmaalet indanket for en udvidet Forsamling, medens Forholdet jo, saaledes som Bestemmelsen er affattet, er det, at det er den modstaaende Part eller Forligsmændene, der kan kræve, at Spørgsmaalet forelægges den kompetente Forsamling. Hvis det bliver saaledes, som Ministeren her har foreslaaet, tror jeg, jeg har Ret i, at naar de Forhandlere, der først har været med til Mæglingen, er gaaet mod Mæglingen, saa kan man ikke forvente, at de, naar Sagen fra den anden Side indankes for